

7

"สาธิตำรบแรกผมเด็กน้อย สาธิตำรบสองปอยผมสีดอกเลา สาธิตำรบ
สามลูกหลานเต็มบ้าน สาธิตำรบสี่ศิระชะขาวโพลน"

ท่ามกลางเสียงร้องเพลงของพี่เลี้ยง ไบหน้าละคราญตาของเจ้าสาว
ที่สะท้อนอยู่ในกระจกดูผุดผ่องกระจ่างตา หากแต่ในความผุดผ่องนั้นแฝง
ความเป็นกังวลเอาไว้ หัวคิ้วขมวดมุ่นคล้ายกับมีความหวาดกลัวเสี้ยวเล็กๆ
ซุกซ่อนอยู่ในใจ

"พี่ใหญ่ วันนี้ท่านจะแต่งงานแท้ๆ เหตุใดจึงทำหน้านิ่งเช่นนั้นเล่า"
เส้นเสี้ยวอ้มองหมวกเจ้าสาวด้วยความอิจฉา

ไม่รู้ว่เมื่อถึงคราวนางออกเรือน ท่านพ่อจะทุมสินเดิมของเจ้าสาวให้
มากมายเช่นนี้หรือไม่

นางเป็นบุตรที่เเกิดจากภรรยาหน้าย เทียบไม่ได้กับพี่สาวซึ่งเป็นบุตรของ
ภรรยาเอก เวลาแต่งงานย่อมไม่หุหุราเช่นพี่สาวอยู่แล้ว

"เสียวี่ ข้ากลัว..." ผ้าคลุมหน้าเจ้าสาวถูกตลบขึ้นมาชั่วคราว เส้นผิงเออร์คว้ามือน้องสาวมาจับพร้อมพูดเสียงลั่น

"กลัวอะไรหรือ" ได้แต่งกับคนดังของเมืองหลวงเช่นนี้ หากเป็นนาง มีแต่จะดีใจละไม่ว่า

"เจ้าไม่รู้หรือ ทานแม่ข้าส่งคนไปสืบมา ชื่อวี่ผู้นั้น...ดูเหมือนจะคุ้ม ดีคุ้มร้าย" ผู้เป็นที่เล่าอย่างล่งเล

ชื่อวี่วี่ที่พี่เขยของนาง เล่าลือกันว่าเป็นเชื้อพระวงศ์ต่างแดนที่เดินทาง มาตั้งรกรากในจังหวัดหวนโดยเลือกอาศัยอยู่ในเมืองหลวง ทำมาหากินด้วยการค้าขายแพรรณและเครื่องเงินจนได้เต้าขึ้นเป็นเศรษฐีอันดับหนึ่งในแผ่นดิน มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับเชื้อพระวงศ์จำนวนมาก แม้จะเป็นเพียงพ่อค้า หากสถานะก็สูงส่งเป็นที่เคารพยำเกรงของคนทั่วไป

"แล้วชายคนใดไม่คุ้มดีคุ้มร้ายบ้าง ทานพ่อของพวกเรายังชี้หิ้งจุดหิ้ง ออกจะตายไป" เส้นเสียวี่ปลอบปลางหัวเราะคิก

"แต่ทานพ่อ...ไม่เคยฆ่าใครนะ" เส้นผิงเออร์แย้งกลับไปอย่างหวาดหวั่น

"หา! พี่เขยเคยฆ่าคนด้วยหรือ" คู่สนทนาผิงไป

"ได้ยินว่าเป็นเช่นนั้น" พี่สาวพยักหน้าน้อยๆ

"ฆ่าใครกันเล่า พวกข้าดี้อด้านนะหรือ"

"ไม่... ภรรยาคนแรกต่างหาก"

"องค์หญิงข้างผิง" คนฟังตกตะลึงจั้งจั้ง

ได้ยินมาว่าวี่วี่ที่พี่เขยของนางคนนี้เคยแต่งกับธิดาของชินอ่องผู้เฒ่า เมื่อสามปีก่อน คู่สามีภรรยารักกันอย่างดูดีมีจนใครต่อใครต่างพากันอิจฉา แต่แล้วอยู่ๆ กลับมีข่าวออกมาว่านางเสียชีวิตกะทันหัน ยิ่งความตกใจมา

ให้ผู้คนอย่างมาก

ด้วยทรัพย์สินสมบัติและฐานะของสกุลเสี้ยน อันที่จริงไม่คู่ควรจะต้องกับสกุลซี ทว่าเพราะเป็นการแต่งงานใหม่ ว่าที่พี่เขยจึงจำต้องลดมาตรฐานของตนเอง เลือกว่าสาวผู้อ่อนเยาว์และงดงาม หากแต่เป็นลูกพ่อค้าธรรมดา มาเป็นคู่ครอง หาไม่แล้วคนเพียบพร้อมเช่นเขาคิดจะแต่งกับธิดาของขุนนางระดับห้าชั้นไปย่อมไม่ใช่ปัญหา

"พี่ใหญ่ ข่าวลือเลอลวไหลพวกนี้มีต้นตอมาจากไหน องค์หญิงขางผิงป่วยตายไม่ใช่หรือ" เสี้ยนเสี่ยวอึ้งถามเสียงเบา

"พวกป่าวไพร่ในสกุลซีพูดกัน" เสี้ยนผิงเออร์สะท้านกายเยือก "เห็นว่าเป็นเพราะซีอวีเป็นคนโมโหร้าย อะอะก็คอยแต่จะลงไม้ลงมือกับภรรยา องค์หญิงขางผิงแสนจะขมขื่น ทว่าก็ไม่กล้าบิปรากบอกคนนอกเพราะกลัวจะเสียหน้า จนสุดท้ายเกินที่จะทนรับ จึงไปกระโดดทะเลสาบฆ่าตัวตาย"

"จริงหรือ" น้องสาวทำตาโต "ข่าวว่าคนเอามาพูดกันปากต่อปากจนเรื่องบิดเบือนไปมากกว่ากระมัง"

"ไม่เพียงแค่องค์หญิง เห็นว่าอนุคนก่อนๆ ของเขาต่างก็ตายด้วยสาเหตุประหลาด เสี่ยวอวี๋ ซ้ำกลัวเหลือเกิน กลัวว่าไปครั้งนี้จะไปแล้วไปกลับ ไม่ได้กลับมาอีก..." นางเกอะไหล่ฝ่ายตรงข้าม แทบจะประคองตัวเอาไว้ไม่ได้

"ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ตอนแรกพี่ใหญ่ก็น่าตอบรับการขู่ขอเลยนี่นา!"

"ตอนแรก..." ใบหน้าของว่าที่เจ้าสาวแดงเรื่อราวกับถูกสะกิดความในใจที่ไม่อยากให้ใครรู้ "ตอนแรกข่ารู้เรื่องข่าวลือพวกนี้เสียทีไหนกัน ท่านพ่อบอกว่าเขาดีพร้อม แต่งกับเขาแล้วจะเป็นประโยชน์ต่อกิจการบ้านเรา

ข้าเห็น...ภาพวาดของเขาหล่อเหลาดงามจึงเคลิบเคลิ้มจนตอบรับไป..."

"พี่ใหญ่" เส้นเสียงอ้อปลอบเสียงเบา "อย่ากลัวไปเลย หากข้าวลือที่ว่าเป็นจริง ท่านก็แอบหนีกลับบ้านเรา ข้าจะออกหน้าให้เอง!"

เส้นเสียงอ้อพูดพลาถม้วนแขนเสื้อด้วยท่าทางของจอมยุทธ์หญิง

เป็นเพราะสถานะของมารดา นางถูกแม่ใหญ่รังแกมาตั้งแต่เด็ก จึงไปเรียนวิชาหมัดมวยกับพี่นางควนข้างบ้านมาได้หลายกระบวาท่า เพียงพอที่จะป้องกันตัว ขนาดหมูนางยังต่อยั้งเดี่ยวตาย นับประสาอะไรกับคนเล่า?

ที หากชื่อวีคนั้นรังแกพี่สาว นางจะเล่นงานจนเขาต้องโอดครวญขอชีวิตเลย!

"อีกอย่าง ข้าวลือก็เชื่อว่าจะเป็นจริงเสมอไป" หญิงสาวแยมยิ้มเหมือนเก่าพลาถม้วนต่อไปเรื่อยๆ "ไม่แน่ว่าพี่เขยอาจจะทิ้งหล่อเหล่า ทั้งดีต่อท่าน ทั้งยังร่ำรวย คนอื่นเลยยกข้าขึ้นมาเพราะอิจฉาท่านก็เป็นได้"

"หวังว่าจะเป็นเช่นนั้น" การปลอบประโลมของน้องสาวทำให้สีหน้าของเส้นผิงเออร์ดีขึ้น

"อ้อ เยี้ยวเจ้าสาวจนจะมาถึงแล้ว เจ้าสาวรีบคลุมหน้าเร็วเข้า!" พี่เลี้ยงเจ้าสาวที่รออยู่นอกห้องจนร้อนใจส่งเสียงตะโกนเข้ามา

พี่น้องสกุลเส้นผิงให้กัน ก่อนที่ผู้เป็นน้องจะดึงผ้าแพรแดงลงมาคลุมหน้าให้พี่สาวเบาๆ แล้วประคองให้ลุกขึ้นยืน

จากไปครานี้พวกนางพี่น้องจะไม่ได้คลุกคลีกันเช่นแต่ก่อน แม้ใจจะรู้สึกอาลัยอยู่บ้าง แต่ที่มีมากกว่าคือความคาดหวังต่อความสุขในอนาคต ทว่าสองพี่น้องไม่คาดคิดว่าจากไปครานี้จะเป็นการจากกันชั่วนิรันดร์... สองเดือนต่อมาสิ่งที่เส้นเสียงอ้อได้รับมิใช่การกลับมาเยี่ยมบ้านของ

พี่สาว หากแต่เป็นศพที่อยู่ในน้ำจืดร้อนและซัดขาวของเส้นผิงเออร์

"เจ้าชื่ออะไร" ชิวฉิวพิจารณาหญิงสาวตรงหน้าที่เพิ่งเข้ามาใหม่
ใบหน้ารูปไข่ดูมีไหวพริบของเส้นเสี้ยวอี๊ปรากฏรอยยิ้มซุกซน ดวงตา
ดำกลับเป็นประกายดูกลมเกลี้ยงน่ารักราวกับลูกงุ่น

"เส้นเสี้ยวอี๊" นางตอบอย่างว่าง่าย

"อืม นับจากนี้ไปเจ้ามีหน้าที่ปิดกวาดเรือนหลังนี้ แต่อย่าเจอกับ
เจ้านายของพวกเราเป็นดีที่สุด" ชิวฉิวสั่งเฉียบขาด

"ทำไมหรือ" หญิงสาวฉงน

"ฟังที่ข้าเตือนไว้ไม่ผิดหรอก ข้าหวังดีต่อเจ้า"

"พี่ชิวฉิว เมื่อก่อนท่านรับผิดชอบหน้าที่นี้หรือ" นางถามต่อ

"ถูกต้อง"

"เช่นนั้นท่านเคยเจอนายท่านหรือไม่"

"เจอทุกวัน"

"ที่ท่านยังเจอได้ แล้วเหตุใดข้าถึงเจอไม่ได้เล่า" เส้นเสี้ยวอี๊ม้วน
อย่างใจเย็น

"เพราะข้าอ้วนไปนะสิ" ฝ่ายตรงข้ามทอดถอนใจ

อ้วน? เกี่ยวอะไรกับอ้วนด้วย

"หากข้าสวยอย่างเจ้าก็คงเจอไม่ได้เช่นกัน" ชิวฉิวขยายความต่อ

"เหตุใดคนหน้าตาสวยถึงเจอนายท่านไม่ได้" เส้นเสี้ยวอี๊ทำหน้าที่สวง

"เจ้าไม่กลัวว่านายท่านจะถูกใจเจ้าหรือ"

หือ สาวไข่ต้องตานายผู้ชายถือเป็นมหาลาภเลยไม่ใช่หรือ เพราะเหตุ

โดหญิงผู้นี้ถึงได้กล่าวราวกับเป็นกาฟโรคก็ไม่ปาน

"หากนายท่านถูกใจเจ้า..." อยู่ๆ ชิวฉิวก็ทำหน้าลึกลับ กระซิบตรง
ริมหูนาง "เจ้าต้องตายแน่!"

"เหตุใดถึงต้องตายด้วย" เส้นเสี้ยวอี้อัศจรรย์ทำที่เป็นตีนตระหนก

"เจ้าไม่เคยได้ยินหรือไร หากนายท่านของพวกเราเฉียดกรายเข้าใกล้
หญิงใด หญิงคนนั้นต้องมีอันเป็นไปเสียทุกราย นับตั้งแต่องค์หญิงขางผิง
เรื่อยมาจนถึงซูหยินที่เพิ่งแต่งเข้ามาเมื่อสองเดือนก่อน โหนจะสาวใช้อีก
หลายคนที่ยังไม่ได้ดิบได้ดี แฮ้อ นาสั่งเวชแท้ๆ" หญิงร่างอ้วนทอดถอนใจ

"ข่าวลือพวกนี้ข้าก็พอจะได้ยินมาบ้าง"

แต่คิดถึงพี่สาวที่ลาลับ เส้นเสี้ยวอี้อัศจรรย์จะเดือดพล่านอยู่ในอกไม่ได้
นางพยายามระงับโทสะไว้อย่างยากลำบาก ทำท่าทางเป็นปกติ

"เห็นว่าพวกนางล้วนแต่ถูกนายท่านทรมาทรรจนตายนี่"

"ฮูว์!" ชิวฉิวรีบตะปบปากคู่สนทนาเอาไว้ "อย่าพูดจาเหลวไหล กำแพง
มีหูประตูดมีช่อง!"

"แล้วสรุปว่าเป็นเรื่องจริงหรือไม่" เส้นเสี้ยวอี้อัศจรรย์เกาะมือฝ่ายตรงข้ามออก
ซักใช้อย่างตื้อตึง

"ข้าเพิ่งจะทำงานในคฤหาสน์ได้เพียงปีเดียวเท่านั้น จริงเท็จอย่างไร
ไม่กระจ่างนักหรอก" ชิวฉิวตอบเลียงๆ ให้พ้นตัว

"ซูหยินคนใหม่เพิ่งจะเสียไปได้ไม่นานไม่ใช่หรือ พี่ชิวฉิวน่าจะเคยเห็น
นะ"

"เห็นนะเคยเห็นอยู่..."

"แล้วนางตายได้อย่างไรกัน"

จนถึงวันนี้นางยังไม่ลืมเลยว่าพี่สาวตายอย่างน่าอนาถเพียงไร ผันไป
เถอะว่าจะใช้คำว่าอุบัติเหตุมาปิดบังความผิดได้

"ดูเหมือนนางจะพลัดตกลงไปในทะเลสาบ"

"อยู่ดี ๆ เหตุไฉนถึงพลัดตกลงไปได้เล่า" นางรีบซักต่ออย่างร้อนใจ

"ใครต่อใครว่ากันว่าเป็นเพราะผีองค์หญิงขางผิงกลั่นแกล้ง" ชิวฉิว
ตอบอย่างยอมจำนน

"ผีองค์หญิงขางผิง?" เหตุผลนี้แปลกใหม่เข้าที แต่เสียตายนางไม่
เคยเชื่อเรื่องมงายมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว หากพี่สาวถูกฆ่าตายจริง ฆาตกร
ก็ต้องเป็นคนเท่านั้น!

"ถูกต้อง ในตอนนั้นองค์หญิงขางผิงกับนายท่านของพวกเรารักกัน
มาก น่าเวทนานักที่นางอายุสั้น ไม่อาจครองรักกับนายท่านจนแก่เฒ่าได้
ดังนั้นดวงวิญญาณของนางจึงหึ่งหวงผู้หญิงทุกคนที่อยู่ใกล้นายท่าน และ
ฆ่าพวกนางทิ้งไปที่ละคน" ชิวฉิวเล่าอย่างสมจริง "เห็นว่ามันนั้นสูญหินคนใหม่
กำลังเดินเล่นอยู่ริมน้ำ แต่อยู่ดี ๆ ก็พลัดตกทะเลสาบจมน้ำตาย ต้องเป็น
เพราะผีองค์หญิงขางผิงจูดนางลงไปแน่"

"จริงหรือ" คนฟังขมวดคิ้วแล้วนั่งเงยไปนาน

"เฮ้อ แล้วนี่ข้ามาพูดเรื่องนี้กับเจ้าทำไมกัน หาเรื่องเดือดร้อนให้ตัวเอง
แท้ ๆ เลยเสีย" ชิวฉิวตำหนิตนเอง "สรุปว่าเจ้าหน้าตาสะสวย หลีกเลี้ยง
ที่จะอยู่ใกล้นายท่านไว้เป็นดีที่สุด หากเกิดเป็นที่ต้องตาต้องใจนายท่านเข้า
ผีองค์หญิงขางผิงไม่ปล่อยเจ้าไว้แน่!"

"นายท่านเป็นคนพบดีอันดับหนึ่งในแผ่นดิน ไม่ว่าจะหญิงงามหยาดเอี่ยม
สักเพียงไรก็เคยผ่านตามาหมดแล้ว นับประสาอะไรกับคนหน้าตาอย่างข้า!"

นางยิ้มอย่างผ่อนคลาย

"แต่ข้าว่าเจ้าสวย สวยกว่าผู้หญิงคนใหม่ที่เพิ่งตายไปด้วยซ้ำ ในเมื่อ นายท่านถูกใจผู้หญิงคนใหม่ ก็ไม่แน่ว่าอาจจะถูกใจเจ้าด้วย" ชีวีฉิมองหน้า อีกฝ่ายพลางสำหรับ "ระวังตัวไว้เป็นดี"

"ขอบคุณพี่ชีวีฉิที่ช่วยเตือน" เส้นเสียวอ้อยอตัวเล็กน้อยแสดงความ ซาบซึ้งใจ

"ไม่ต้องเกรงอกเกรงใจมากนักหรอก"

หญิงอ้วนโบกมือให้นางก่อนจะหมุนตัวเดินจากไป

นกกาที่บินออกหากินยามเช้าเกาะกิ่งไม้ส่งเสียงจ๊ิบๆ ดวงอาทิตย์รุ่งอรุณส่องแสงลอดผ่านใบไม้สีเขียวลงมาประหนึ่งสายน้ำพุใสระยับอันอบอุ่น เส้นเสียวอ้อยอตัวขึ้นมาทำความสะอาดพื้นให้หมดเศษขี้ผง เรือนหลังนี้เป็นที่ตั้งห้องหนังสือของชีวี หลังจากจัดการงานข้างนอก เสร็จแล้วเขาจะต้องมานั่งสะสางบัญชีในทุกวัน

นางตั้งใจจะกวาดพื้นซ้ำๆ จนกว่าจะได้เจอเขา

ด้วยตั้งใจจะสืบหาสาเหตุแท้จริงที่ทำให้พี่สาวตาย นางจึงเข้ามาทำงาน เป็นสาวใช้ในคฤหาสน์สกุลชี โดยอ้างว่าเป็นเด็กสาวกำพร้า บิดามารดา จากโลกไปแล้วทั้งคู่

หากเขาเป็นฆาตกรที่ฆ่าพี่สาวนางจริง นางก็จะต่อเขาให้ตายตามที่ตนเองเคยลั่นวาจาสาบานไว้

"นายท่าน แจกเงินใบนี้งามเหลือเกิน จะให้วางไว้ตรงไหนดีขอรับ" ป่าวชายเอ่ยถาม ในมือประคองแจกันใบหนึ่งไว้อย่างระมัดระวัง

บุรุษที่หันหลังให้จากบังลมนั่งเอกเขนกอยู่บนเก้าอี้ปุเปาะ ยกน้ำชา
อ่อนๆ ขึ้นมาจิบอีกหนึ่ง นิ่งไปชั่วครู่ถึงจะกล่าวว่า "เอาไปเก็บ"

น้ำเสียงของเขาทุ้มต่ำเหมือนเจิวัดด้วยความตรอมตรมอันเข้มข้น
เส้นเสี้ยวอ๊ฝายามเขม้นตามองผ่านช่องเล็ก ๆ ระหว่างผนังกับฉาก
บังลม หวังจะได้เห็นใบหน้าเขาให้ถนัดตา ทว่าน่าเสียดาย ภาพที่เห็นมีเพียง
แผ่นหลังในเสื้อสีขาว นอกจากนั้นแล้วก็มองเห็นอะไรไม่ชัด

เรือนผมของเขามุ่นเป็นมวยไว้กลางศีรษะ ประดับรัดเกล้าที่ทำจาก
หยกขาวแทบจะเป็นสีเดียวกับสีอาภรณ์ ดูหรูหราสง่างาม

จากที่นางเคยวาดภาพเอาไว้ เขาควรจะเป็นผู้ชายกักขฬะดูป่าเถื่อน
ทว่าลำพังแค่แผ่นหลังยังดูหล่อเหลาถึงเพียงนี้ นี้อยู่นอกเหนือความคาดหมาย
ของนางอย่างยิ่ง

"ของสวยๆ งามๆ แบบนี้เอาไปเก็บไว้น่าเสียดายแยะนะขอรับ"
บ่าวชายกอดแค้นไบนั่นแน่น ทำทางอาลัยอาวรณ์

"เจ้าน่าจะรู้กระมังว่าใครเป็นคนส่งของชิ้นนี้มาให้" ซิวี่ถาม

"องค์ชายจิ้งอันขอรับ!"

"คนเป็นองค์ชายมีสถานะสูงส่ง คนระดับข้าไม่ควรล่วงเกินใช่หรือไม่"

"แน่นอนขอรับ" บ่าวชายค่อนข้างงังงิงได้แต่ตอบไปตามจริง

"ดูสิ จริงอยู่ว่าแค้นไบนั่งม่นัก ทว่าเนื้อกระเบื้องบางเฉียบ หาก
เกิดเผลอทำหล่นแตกแล้วองค์ชายทรงถามถึงขึ้นมา ข้าควรจะต้องตอบว่า
อย่างไรดี" ซิวี่ชี้ให้เห็นประเด็นสำคัญ

"อ้อ..." บ่าวผู้นั้นบรรลุน้ำใจ "บ่าวเข้าใจแล้ว"

"รีบนำไปเก็บเสีย ระยะเวลาที่หาสน์ของเราไม่ค่อยสงบนัก" เสียงของ

เขาทุ่มต่ำกว่าเดิม คล้ายนี้ถึงเรื่องระทมใจขึ้นมา

"คุณหาสนของเราไม่เคยสงบมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว..." บ่าวผู้นั้นพึมพำอย่างอดปากไม่อยู่ ขณะอุ้มแจกันเดินไปยังด้านข้างจากบังลมหมายจะนำไปเก็บให้เรียบร้อย พลันเหลือบตาขึ้นมาเห็นคนที่แอบอยู่หลังจากเสียก่อน จึงร้องลั่นด้วยใบหน้าตกตื่นแทบจะทำของหลุดมือ

"เกิดอะไรขึ้น" ซื่อวีปรายตามอง

"นายท่าน มีคนขอรับ!" บ่าวชายซีไปยังเส้นเสี้ยวที่พลางบอกเสียงลั่น ผู้เป็นนายยังมีสีหน้าราบเรียบเช่นปกติ เพียงแต่ยิ้มเนิบ ๆ แล้วจับน้ำชาต่อ

"ใครกัน เมื่อถูกจับได้แล้วก็ไม่จำเป็นต้องแอบต่อไปหรอก"

เพราะตระหนักว่าตนหนีไปไหนไม่พ้น เส้นเสี้ยวจึงก้มหน้าก้าวออกมาจากหลังฉากบังลมแต่โดยดี

"ที่แท้ก็สาวใช้" น้ำเสียงของชายหนุ่มราบเรียบเฉยเมยราวกับมองเห็นนกกระจอกตรงนอกหน้าต่าง

"คารวะนายท่าน"

เส้นเสี้ยวที่ถึงตัวลงคุกเข่า กัดฟันพูด

"นายท่าน นางจะต้องเป็นสายลับอย่างแน่นอน บ่าวจะจับนางมัด!" บ่าวผู้นั้นวางแจกันลงแล้วถลกแขนเสื้ออย่างหมายมั่นปั้นมือ

"ช้าก่อน" ซื่อวีโบกมือ "ลองฟังดูก่อนดีกว่าว่านางจะแก้ตัวอย่างไรอย่าปรักปรำผู้บริสุทธิ์"

"บอกมานะว่าเจ้าเป็นใครกันแน่ เหตุใดต้องมาแอบทำลับๆ ล่อๆ ฟังว่านายท่านพูดอะไรบ้างด้วย" บ่าวชายตวาด